



2022. Március 15.

Tököl Város Képviselő-testülete 2022. március 15-én, kedden az 1848-49-es forradalom és szabadságharc évfordulójára megemlékezést tartott a Zászlóparkban.



Dr. Vass Lucia alpolgármester üdvözölte a megemlékezés résztvevőit.

A Himnusz közös eléneklését követően **Hoffman Pál polgármester mondott köszöntőt.**



Ma nem egy szokványos március 15-ei emléknapon vagyunk. A háború a szomszédunkban, s a választás 3 hét múlva felértékeli a szabadságot, s ragaszkodásunkat magyarságunkhoz.

Az 1848-as forradalomra és szabadságharcra emlékezés március 15-én az egyik legnagyobb esemény volt évente az ország és a tököliek életében.

Ennek az emlékoszlopnak története is kitörölhetetlen része a falu történelmének. 100 éve állították a tököliek, eredeti állapotába, Petőfi és Kossuth domborműve, turulszobor és országzászló díszítette. 1948-ban a szabadságharc és forradalom 100 éves évfordulóját jelölték a dátumokkal. Ez már a II. világháború utáni Tököl. Az az időszak, amikor a kommunisták az 1947-es kékcédulás választási csalással Magyarországon is hatalomra kerültek. Kiírták a Jubileumi dátumot, s közben összetörték az oszlopon magasodó turulmadarat, leverték az országzászlót.

A kommunisták mindig ügyeskedtek ezzel a nappal. Betiltani nem merték, de megpróbálták átalakítani. Nekik nem volt piros betűs ünnep. A kommunisták arra is képesek voltak, hogy Kun Béla Tanácsköztársaságához hasonlítsák, s vörös zászlók sokaságával nyomják el a nemzeti lobogókat. Rákosi a bolsevizmus elődeiként beszélt a 48-as forradalmárokról. Kádár rettegett ettől a naptól. Jól tudta, hogy aki 48-ról beszél, az 1956-ra is gondol.

A 70-es években még, mint Zsivnovszky Zsolt visszaemlékezéséből tudjuk, börtön várt arra a fiatalra, aki március 15-én egy Duna-hídról a vízbe dobott egy vörös zászlót. Aztán 89-ben ahogy roskadozott a rendszer, már a rendőrök is a korábban tiltott kokárdával az egyenruhájukon őrizték a szocializmus nyugalmát.

174 év telt el 1848 óta. Március 15-e minden évben új energiákat szabadít fel bennünk, miközben velünk élnek azok is, akik tiltották, gúnyolták a kokárdát, vörösre cserélték a nemzeti zászlókat.

Ma beleborzongunk március 15-e emelkedettségébe, gyönyörködünk a gyerekek által elhelyezett piros-fehér-zöld zászlócskákban és bizakodunk, hogy a forradalmárok, szabadságharcosok példája erőt ad az országnak, nekünk is április 3-án a sorsdöntő kiállásra. Eltelt 174 év, de a történelemnek nincs vége. Itt kísért a képernyőn és a határon túl, a szomszédban. Elegünk van a régi kommunisták szellemi utódjaiból, a kereszténység és nemzet elleni gyűlöletkeltésből, a történelem meghamisításából.

Miközben hálásan és büszkén emlékezünk, meg kell mutatnunk, hogy gyerekeink jövőjéért is felelősséget érzünk. Nem engedhetünk, nem engedünk a 48-ból!

Egy mondás szerint, nem a parazsat kell őrizni, a lángot kell tovább adni. Most már 20 éve, hogy egy-egy tököli egyetemista, főiskolás fiatal tartja az ünnepi megemlékezést. **Cseperkáló Kamilla a Nemzeti Közszerződési Egyetem hallgatójának ünnepi megemlékezése.**



Tisztelettel köszöntök minden kedves megemlékezőt!

Megtiszteltetés, hogy itt állhatok Önök előtt, tököli fiatalelként.

Minden év március idusát, március 15-ét a történelmi távlat ellenére is közel érezzük magunkhoz.

Mert ez a nap a polgári Magyarország születésnapja. Nincs olyan nemzedék Magyarországon, amely ne ismerné Petőfit, Kossuthot, Batthyányt, Tancsicsot, a 12 pontot vagy a Nemzeti Dalt.

Képzelmük el, hogy egy teljes jobbágy, Krémó Antal tököli lakos 1848. március 15-én hajnalban felkel, és elindul az Uradalmi dűlőbe elvégezni napi teendőit. Egész nap dolgozik, és csak hónapokkal később értesül arról, hogy tavasszal Pest-Budán történt valami. Ez egy szokatlan perspektíva. A nevezetes nap nem a jól ismert toposzok mentén jelenik meg. Nincs Pilvax, nincs tizenkét pont, nincs Nemzeti Múzeum nincs Landerer nyomda. Egy átlagos nap, mely olyan, mint a többi. Az országot felborító események mintha meg sem történtek volna. Ez egy olyan nézőpont, amelyről általában megfeledkezünk. A kép, ami bennünk él, azt sugallja, hogy egy adott történelmi esemény a kortársaknak azonnal világos és nyilvánvaló volt. Holott egyáltalán nem így történt. A történelem nem létezett abban a formában, ahogy ma ismerjük.



És teszem a fel kérdést? A ma embere tudja hogy jutott el az ország a forradalomig majd a szabadságharchoz?

Tekerjük vissza a történelem kerekét! A történelmi magyar állam önállóságát az oszmán hódítás vette el.

Látjuk, hogy a 150 évnyi török uralom óriási demográfiai pusztulással járt. A 17. század

végére a Habsburg vezetés alatt álló keresztény seregek a Temesköz kivételével visszafoglalták a középkori Magyar Királyság törökök által elfoglalt területeit.

Látjuk a függetlenség kivívására tett kísérletet a 18. század elején II. Rákóczi Ferenc által vezetett szabadságharcot.

Látjuk, a Habsburg birodalomban a 1700-as évek második felében Mária Terézia és fia, II. József abszolutista uralkodását.

Látjuk a reformkort. A 19. század első felében Széchenyi István által megindított nemzeti reformmozgalom időszakát. A nemzeti öntudatra ébredést, mely nemcsak politikai, hanem kulturális síkon is zajlott. A korszak idején számtalan szociális, gazdasági és kulturális vívmány született.

A feudális jobbágycéhek rendezése, az önálló ipar megeremítése, a Himnusz, valamint a magyar polgári átalakulás útjában álló akadályok elhárítása. Mindezek alapkövei lettek az öntudatra ébredő nemzet újkori történelmének, s elvezettek a modern, polgári Magyarország megeremítéséhez.

És látjuk 1848-at. Januártól forradalmi hullám indult Európában. Itálián, Franciaországon, és a német államokon söpört végig. A Habsburg Birodalom határán sem állt meg. A népek tavaszának szele Pest-Budát is elérte. Elérkeztünk 1848. március 15. reggeléhez. Főszereplő tőkeli lakosunk felkel, és elindul az Uradalmi dűlőbe elvégezni napi teendőit. És nem tudja, hogy egy történelmi napra ébredt.

A párhuzam Krémó József története és a mai polgárok között arról a szakadékról szól, ami az átlagos ember és az események között tátong. Ez a szakadék ma is ugyan úgy létezik.

Mióta az életünk az online térbe költözött, hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy tudásunk és értesültségünk naprakész. Azonnal hírek, képek, adatok, tények özönét kapjuk, egymásnak ellentmondó híradások formájában. Az értelmezések sokszor ütik egymást, szinte el sem hisszük, hogy ugyanarról az eseményről szólnak.

A mai történelmi események sem világosak! Még! A történelem ma is íródik. A márciusi ifjak által szerkesztett kiáltvány így kezdődik: Mit kíván a magyar nemzet. Majd így folytatódik: Legyen béke, szabadság és egyetértés.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

A Tökeli Weöres Sándor Általános Iskola és a Szárny-nyitogató Művészeti Iskola, majd a Tökeli Sváb Hagyományörző Énekegyüttes műsora következett.

A népi ének tagozatos gyermekek műsorában elsőnek Bácskai Zsófi negyedik osztályos tanuló versét hallhatták megzenésítve, majd a Szabadságharcokhoz kapcsolódó dalok csendülnek fel. Harmonikán kísért Pap Ágoston az országos tanulmányi harmonikaverseny első helyezettje és Demjén Gergely tanár úr. Őket követte a néptánc tagozat legkisebb tanulóinak közül a Vadvirágok és a Pitypangok csoportok. A kicsi táncosok egy gyermek verbuválást és egy verbunkot adnak elő. Felkészítő tanárok Vakler Anna, Busch Ildikó, Demjén Gergely.





Az ünnepi műsort a Tököli Sváb Hagyományőrző Énekegyüttest követően Pelsőczy László színművész fellépése, majd a koszorúzás zárta.





Díszőrséget adott a Mikecz Kálmán Huszárbandérium.

